

Nagy Attila
A MAGÁNY BÉDEKKERE

*„A sorsom mindenütt – magány.
Nem édesmindegy, hol szorongat”
(Marina Cvetajeva)*

1.
Magány, ha például
Magánházba költözöl:
Idegen vidék, lerobbant régió
(Szellemileg mindenképpen) –
S ezért is, meg egyebekért,
Nem írsz, csak billegsz
A számítógépen...

De magány ennek az
Ellenkezője is, ha nagygőgű,
Beképzelten tudós pofák
Oktatnak ki, hogy ezt-azt a fát
Hogyan kezelik, miképpen oltják,
Vagy hogyan is sétáltass, etess,
Szoktass magadhoz fajkutyát...

Hová, merre így az Alkotás?!
Volna már annyi életéved,
Hogy rájöhetnél magad is:
Senkit, de senkit nem érdekel,
Ha éppen versbe mented el
Mindazt, mi öröm lenne néked;
Vagy éppen róvásodon szerepel...

Nincsen vigasz, de
Vigasztalj tovább – bár
Lehet, hogy csak azt hiszed –
A szemetet korán reggel

A kapud elé kiviszed –
Nos, így szabadulj a lelket roncsoló
Érzelmi hulladéktól is!...

S ha valaki nekrológot írna
Erről a beroppant, bűzlő korról:
Lapozzon hosszan, gyermekeknek írt,
Nem szédelgő, de őszinte verseket –
És nézze hosszan a tisztálkodókat:
A kismacskákat – porban a verebeket!

2020. november 21.

2.
Ne légy botor!
Ha beléd botol –
Na, kor, amelynek
Nem voltál/vagy szelleme:
Környezetszennyező
Vegyikombinátnak
Mintha a bűze
Lengene –

Lépj tovább!
Az őszi színek nem halál –
Szebbet annál Feltámadásban
Senki költő nem talál...

Ne légy botor,
Hiába kohol
Az aljanép csúf vádakat –
Az úton, mint *négyökrös szekér*,
Kimért méltóság halad:
Derű, amely bár rejtve még,
Előzi már a romlást...
Te csak csodáld – és maradj nyugodt! –
A színes élet-bomlást.

2020. november 21.